

отъ кого нѣмамъ друго по-драгоцѣнно нѣщо на свѣта!“³⁰

Отъ майка си въ заветъ иска да му се напише на гробния камъкъ тази епитафия:

„За вѣрж и за свободж починж
славенъ!“.

*

Той умрѣ въ моментъ, когато опредѣли боевата насока на народното движение и когато околс него се подемаше новото революционно преорганизиране, избрало неговия пжтъ. Ржководителитѣ на това течение, които продължиха дѣлото му, бѣха Каравеловъ и Ботйовъ. Тѣхъ Раковски криво наричаше „егоисти“ и считаше прѣчка на неговия идеалъ; но тѣ високо го уважаваха.

Ето какъ го оценява поетътъ революционеръ Ботйовъ:

„Раковски, като политикъ и организаторъ, е примѣнявалъ сичко на практика, но, неразборчивъ на срѣдства, той се мѣталъ ту въ една, ту въ друга крайностъ. И той, както и сичкитѣ почти негови съврѣменници, сж мислили, че Сърбия или Русия, Черна-гора или Ромъния ще да ни помогнатъ въ неравната